
คำพิพากษา : กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้ง

Khampipaksa : Presentation Technique of Conflicts

สุริยา คำกุนะ*

Suriya Khamkuna

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา โดยศึกษาข้อมูลจากนวนิยายรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2525 เรื่อง คำพิพากษา ของชาติ กอบจิตติ ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายเรื่อง คำพิพากษา ใช้กลวิธีในการนำเสนอปัญหาความขัดแย้งของตัวละครทั้งหมด 5 ประเด็นคือ 1. กลวิธีการนำเสนอผ่านโครงเรื่อง ผู้เขียนใช้เงื่อนไขทางสังคมคือการประพาศติคดีประเวณีเป็นปมความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับชาวบ้านจนทำให้ ฟัก ต้องถูกสังคมประณาม ถูกเหยียดหยามและต้องใช้ชีวิตเหมือนคนอนาถาไร้ญาติมิตรเป็นที่น่าเวทนา 2. กลวิธีการนำเสนอผ่านตัวละคร ผู้เขียนกำหนดให้ตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงบทบาทและพฤติกรรมจากภาพลักษณ์ที่ดีเปลี่ยนเป็นคนไม่ดี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวละครดังกล่าวนำมาสู่ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับผู้อื่นและสังคม 3. กลวิธีการนำเสนอผ่านบทสนทนา ผู้เขียนใช้บทสนทนาเล่าถึงพฤติกรรมการกระทำของตัวละครและลักษณะนิสัยของตัวละครรวมถึงบทสนทนาที่แสดงความดูหมิ่นเกลียดชังและในเชิงตำหนิต่อพฤติกรรมของตัวละคร 4. กลวิธีการนำเสนอผ่านแก่นเรื่อง ผู้เขียนแสดงแนวคิดเรื่อง กรรม ว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ชีวิตของตัวละครคือ ฟัก ต้องประสบกับชะตากรรมที่น่าสงสารและสุดท้ายต้องเสียชีวิตอย่างอนาถาไร้คนสงสารและเห็นใจ 5. กลวิธีการนำเสนอผ่านน้ำเสียงของผู้แต่ง ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นเรื่องเพศว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรแสดงออกในที่สาธารณะเพราะไม่เหมาะสมและการประพาศติคดีประเวณีก็เป็นสิ่งน่ารังเกียจ ผู้ที่ลุ่มหลงในกามารมณ์มักเสื่อมจากทรัพย์สมบัติและเกียรติยศชื่อเสียง

คำสำคัญ : คำพิพากษา / กลวิธีการนำเสนอ / ความขัดแย้ง

ABSTRACT

This paper aimed to study presentation Techniques on conflicts of characters in the novel 'Khampipaksa' written by Chart Korbjitti, the S.E.A. Write Award Winner of 2525 (1982). Finding revealed that the author of novel 'Khampipaksa' used 5 presentation Techniques; 1) through plot by using social condition, sexual misconduct as the conflict between Fak, the character and villagers and this is conducive for being insulted by the society and lives in the helpless and miserable condition without relatives, 2) through characters by having characters change their role and behavior from positive to negative and this change leads to conflicts between character, others and society, 3) through dialogues by using dialogues telling character's acts and habits including dialogues that express invectives and hatred including blaming speech over character's behavior, 4) through themes using a concept of Karma as the cause in ruining Fak, the character to face with pathetic fate and ultimately ends up with death in tragedy, and 5) through the writer's tone that expresses about sex that should not be acted in the public because it is inappropriate and sexual misconduct is disgusted behavior and those who indulge with sensual pleasure will be in ruin state from wealth, honor and fame.

Keywords : Khampipaksa / Presentation Techniques / Conflicts

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คำพิพากษา เป็นนวนิยายสะท้อนสังคมที่ถ่ายทอดผ่านตัวละครในเรื่องซึ่งสมมติขึ้นเหมือนนวนิยายทั่วไป ซึ่งเป็นเรื่องแต่ง มีตัวละคร มักใช้กลวิธีที่ทำให้ผู้อ่านแลเห็นได้ง่ายว่าไม่ใช่เรื่องจริงเป็นเรื่องสมมติแม้จะแต่งเรื่องของบุคคลที่มีชีวิตอยู่จริงๆ ก็จะทำให้ผู้อ่านรู้ว่าไม่ได้เขียนจากเรื่องจริง แต่วิธีเจรจาของตัวละครในเรื่องจะเลียนแบบชีวิตจริงมากที่สุด นิยมให้เป็นที่ไปตามฐานะ ตามวัยและพยายามวาดภาพให้เห็นอาการกิริยาของตัวละครให้ชัด ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2517, หน้า 113) นวนิยายน่าสนใจเพราะการเล่าเรื่องที่ชวนติดตามโดยผู้เขียนต้องใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือนำเสนอที่หลากหลาย กลวิธีคือการกระทำ "อย่างไร" จึงจะให้เนื้อเรื่องดำเนินไปตามโครงเรื่องที่ผูกไว้โดยข้อองค์ประกอบต่างๆ แสดงเรื่องราวชีวิตตัวละครออกมาหรืออาจจะเรียกว่า สีส (Style) ก็ได้ ยุธฉัตร บุญสุนทิ (2538, หน้า 101) การนำเสนอนวนิยายแต่ละเรื่องของผู้เขียนผ่านองค์ประกอบต่างๆ มีผลทำให้ผู้อ่านได้รับอารมณ์และทำให้เชื่อได้ว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องจริง ตัวละครมีตัวตนจริงๆ โดยนำเสนอผ่านองค์ประกอบ 6 องค์ประกอบคือ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากหรือบรรยากาศทัศนคติของผู้ประพันธ์และทำนองแต่ง สมพร มั่นตะสูตร (2525, หน้า 96) กลวิธีการนำเสนอนวนิยายเรื่องคำพิพากษา จึงนับว่ามีความสำคัญที่จะเล่าถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวของตัวละครให้สมจริงน่าติดตามและสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า กลวิธีการนำเสนอนวนิยายหรือการเล่าเรื่องโดยผ่านองค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายไทย เช่น โครงเรื่อง แก่นเรื่องและตัวละคร เป็นต้น เป็นรูปแบบการนำเสนอที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านทำให้เกิดอารมณ์คล้อยตามและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องราวหรือต่อพฤติกรรมของตัวละครในด้านการสะท้อนสภาพสังคม วิถีชีวิตของตัวละครและยังทำให้เกิดความสนุกสนานตื่นเต้นแก่ผู้อ่านได้อย่างดีผ่านกลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครในรูปแบบต่างๆ โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา ซึ่งการศึกษานวนิยายเรื่อง คำพิพากษา

ในประเด็นกลวิธีการนำเสนอความขัดแย้ง จะทำให้เห็นปัญหาความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่นๆ และความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสภาพสังคม วิถีชีวิต จารีตประเพณีวัฒนธรรมและความเชื่อของสังคมได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนอปัญหาความขัดแย้งของตัวละคร

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตเนื้อหา

กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครในนวนิยายไทยโดยศึกษาจากกลวิธีการนำเสนอผ่านโครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา แก่นเรื่องและน้ำเสียงของผู้แต่ง

แหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากนวนิยายรางวัลนวนิยายดีเด่นแห่งชาติ ปี 2524 รางวัลซีไรท์ ปี 2525 เรื่อง คำพิพากษา ของ ชาติ กอบจิตติ (ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 40, ปี พ.ศ. 2548 โดยสำนักพิมพ์สายส่งศึกษา : กรุงเทพมหานคร)

กรอบแนวคิดและทฤษฎี

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีหลักโดยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดของ Dahrendorf, Ralf (1959, หน้า 89) ซึ่งได้เสนอแนวคิดทฤษฎีความขัดแย้งออกเป็น 2 รูปแบบคือ ความเข้มข้นในความขัดแย้ง (Intensity of Conflict) และความรุนแรงของความขัดแย้ง (Violence of Conflict) และทฤษฎีรองผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดของกุหลาบ มัลลิกะมาส (2522, หน้า 102) ที่กล่าวถึงการศึกษาพฤติกรรมของตัวละคร คือ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเอกของเรื่องกับคู่กรณี คู่ต่อสู้ หรือบุคคลอื่น ความขัดแย้งที่เกิดจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นสิ่งต่อต้านบีบบังคับมนุษย์จากอำนาจภายนอก และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเอกของเรื่องกับตัวเองอาจเป็นความขัดแย้งภายนอกด้านอารมณ์และศีลธรรมซึ่งมนุษย์ต่อสู้กับตนเองและจำเป็นต้องตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง บางครั้งชนะบางครั้งก็พ่ายแพ้

ในด้านกลวิธีการนำเสนอ ประยุกต์ใช้ทฤษฎีของเจือ สตะเวทิน (2517, หน้า 238-239) คือวิธีการทางการประพันธ์ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา แก่นเรื่องและน้ำเสียง เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจะวิเคราะห์ในประเด็นกลวิธีการนำเสนอแนวคิดและองค์ประกอบของนวนิยายเรื่องคำพิพากษา

ผลการวิจัย

เจือ สตะเวทิน (2517, หน้า 238-239) ได้แบ่งองค์ประกอบของนวนิยายออกเป็น 6 ประการคือ โครงเรื่องและเนื้อเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ แก่นเรื่อง และน้ำเสียง พรรคนะ ค่านิยมและทัศนคติ ซึ่งเป็นแนวทางในการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอนวนิยาย เพราะการวิเคราะห์นวนิยายแต่ละเรื่องจะต้องวิเคราะห์จากองค์ประกอบของนวนิยายเป็นสำคัญเพื่อแสดงให้เห็นว่านวนิยายแต่ละเรื่องผู้เขียนมีวัตถุประสงค์อย่างไรในการนำเสนอเรื่องราวโดยผ่านองค์ประกอบต่างๆ เช่น การลำดับเหตุการณ์ว่าดำเนินไปอย่างไรผ่านโครงเรื่อง การวิเคราะห์ลักษณะนิสัย พฤติกรรมของตัวละคร บทสนทนาของตัวละคร ฉากและบรรยากาศในเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับความเป็นจริงตามสมจริง การสรุปเพื่อบอกว่านวนิยายเรื่องดังกล่าวมีประเด็นหลักอย่างไรผ่านแก่นเรื่องและสุดท้ายสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อแนวคิดและประเด็นสำคัญใดกับผู้อ่านผ่านน้ำเสียงของผู้แต่ง พรรคนะ ค่านิยมและทัศนคติของผู้เขียน จากการศึกษาจากกลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของ

ตัวละครในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา พบกลวิธีในการนำเสนอความขัดแย้งทั้งหมด 5 ประเด็นคือ กลวิธีการนำเสนอผ่านโครงเรื่อง กลวิธีการนำเสนอผ่านตัวละคร กลวิธีการนำเสนอผ่านบทสนทนา กลวิธีการนำเสนอผ่านแก่นเรื่อง และกลวิธีการนำเสนอผ่านน้ำเสียงของผู้แต่ง ดังนี้

1. กลวิธีการนำเสนอผ่านโครงเรื่อง (Plot)

โครงเรื่องคือการลำดับเหตุการณ์หรือเรื่องราวให้ดำเนินไปตามที่ผู้เขียนต้องการเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการนำเสนอนวนิยาย ชวนให้น่าติดตามและเรื่องราวมีความน่าตื่นเต้นหรือเป็นการบอกผู้อ่านให้รู้ว่าอะไรจะเกิดเรื่องราวอะไรขึ้นกับตัวละครในนวนิยายเรื่องหนึ่งๆ สมพร มั่นตระกูล (2525, หน้า 96) กล่าวว่าโครงเรื่องของนวนิยายเป็นเค้าโครงที่ผู้ประพันธ์วางไว้เป็นแนวทางในการดำเนินเรื่อง กำหนดจุดมุ่งหมาย เหตุการณ์และปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ ของเนื้อเรื่องและตัวละครไว้แน่นอน จากเรื่องคำพิพากษาผู้เขียนได้สร้างโครงเรื่องให้เกิดความขัดแย้งขึ้นต่อตัวละครเอกของเรื่องคือ ฟัก ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความลำบากและการสูญเสียความดีงาม ความเคารพนับถือและกลายเป็นความล้มเหลวในการดำเนินชีวิตของ ฟัก ในที่สุด ดังตัวอย่าง

“คนในตำบลต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งแล้วแต่ว่า ใครผู้นั้นจะมีความในใจอย่างไรกับเรื่อง กามพิเรนเรื่องนี้ เขาถือกันว่าไอ้ฟักได้แม่เลี้ยงเป็นเมียเสียแล้วหลังจากที่พ่อแม่ตายได้ไม่ถึงเดือน บางเสียงยังเสริมเติมว่า ทั้งคู่ร่วมกันสวมเขาให้ตาฟูก่อนที่แกยังไม่ได้ลงนอนในโลงเสียอีก คู่อสมทรงมันสิ บ๊ีบ๊ีบขึ้นเป็นกอง ไอ้ฟักนะผอมแห้งยังกะผีตายซาก” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 9)

เพราะชาวสือว่า ฟักได้แม่เลี้ยงคือนางสมทรงเป็นเมียทำให้ชาวบ้านมีความรู้สึกที่ ฟัก เป็นคนไม่ดี ออกตัญญูต่อพ่อของตนเอง ทำให้ไม่ได้รับความเคารพนับถือหรือยำเกรงจากชาวบ้านแค่นั้นยังไม่พอ ฟัก ยังถูกชาวบ้านนินทา ดูหมิ่นเหยียดหยามให้ได้รับความเสื่อมเสีย ผู้เขียนใช้เงื่อนไขทางสังคมด้านศีลธรรมเพราะการละเมิดศีลข้อสามคือการประพฤติดิถีประเวณีของตัวละครเอก เป็นบมความขัดแย้งระหว่างฟักกับชาวบ้านจนทำให้ ฟัก ต้องถูกสังคมประณามและถูกบีบคั้นให้โดดเดี่ยวอยู่คนเดียวอย่างน่าสงสาร

ในขณะที่ชาวบ้านต่างเอือมระอากับพฤติกรรมของ ฟัก ตามที่ตนเองเชื่อและเข้าใจว่า ฟัก ได้ทำผิดศีลธรรมอย่างน่าอับอายที่ยากจะอภัยให้ได้และได้ร่วมกันยึดเยียดความผิดทั้งหมดให้กับ ฟัก โดยไร้ข้อสงสัย นางสมทรงก็มีส่วนในการสร้างมลทินแก่ ฟัก ด้วยเช่นกันเพราะนางเองเป็นคนประกาศให้ทุกคนได้รู้ว่า ฟัก คือสามีของนาง จนทำให้คนอื่นๆ เชื่อตามที่นางพูดไปด้วย ดังตัวอย่าง

“อย่ามายั่วผัวฉันนะ สาวละม้ายเลือดขึ้นหน้าตอกกลับไปหลายคำสงครามร้ายๆ จะประกาศขึ้นที่หน้าตะเกียงแก้วอยู่แล้วถ้าฟักไม่ลากมายสมทรงออกมา แต่มายสาวตะโกนไล่หลังเสียงดังลั่นไปว่า เออ ถั่วต้มไอ้ฟักมันไม่ชอบกินหรอก ถ้าฟังถั่วปากอ้าของมึงมันก็ยัดเข้าไปไม่หมดอยู่แล้ว คินนี้เองจึงเป็นคินประกาศว่า ลูกเลี้ยงกับแม่เลี้ยงได้กลายเป็นผัวเมียกันแล้วจากปากของมายสมทรงเองโดยประกาศผ่านสาวละม้ายซึ่งมีอารมณ์โกรธรวมเข้าไปด้วย” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 10-11)

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้แสดงกลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งผ่านโครงเรื่องโดยเล่าผ่านชีวิตและพฤติกรรมของฟักและความรู้สึกของคนที่อยู่รอบๆ ตัวของฟักที่มีส่วนในการกำหนดให้ชีวิตของฟักต้องจมดิ่งสู่ความโดดเดี่ยวและถูกเกลียดชัง ดังตัวอย่าง

“ฟักมีอาชีพเป็นภารโรง อาชีพซึ่งตกทอดมาจากพ่อ คล้ายกับว่าเป็นมรดกชิ้นหนึ่งที่พ่อแม่มอบไว้ให้ก่อนที่ จะสิ้นลมหายใจ แต่ก็ยังมีคนเหน็บแนมลับหลังว่า มันเลยเหมามรดกของพ่อแม่หมดรวมทั้งเมียพ่อแม่ด้วย เสียแรงบวชเรียนมาตั้งนาน เขาจึงกลายเป็นคนออกตัญญูไม่รู้ถึงคุณบิดา เพื่อนฝูงเคยคบหาค่อยเลือนหายหรือแม่

ชาวบ้านทั่วไป คนแก่มาถือศีลในวันพระที่วัดเมื่อได้ฟังสามเณรฝึกเทศน์ต่างเพิลิตเพิลินขึ้นชมไปกับลีลาจังหวะของการอ่านใบลานอันแตกฉาน พวกเขาพากันตั้งความหวังเอาไว้ว่า ต่อไปในวันข้างหน้าเมื่อสามเณรฝึกบวชเป็นพระก็จะมีพระอาจารย์ที่เคารพยกย่องคู่ตัวอีกองค์หนึ่ง บางคนถึงกับเรียกสามเณรฝึกที่เล่นที่จริงว่า อาจารย์ฝึก” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 15)

แต่แล้วเมื่อฝึกถูกกล่าวหาว่าได้แม่เลี้ยงเป็นเมียความดีที่เคยทำเคยสั่งสมมาทั้งหมดก็หายไปในวันหนึ่งเช่นกัน ฝึก กลายเป็นคนที่ทุกคนรังเกียจ ไม่มีใครยอมรับ ไม่มีใครคบหาเป็นเพื่อน เมื่อสังคมบีบคั้นฝึกต้องหันไปดื่มเหล้าและกลายเป็นจุดเปลี่ยนของชีวิต พฤติกรรมและบุคลิกภาพของฝึกที่เปลี่ยนไปเนื่องจากขัดแย้งกับสังคมและถูกสังคมกดตันถูกคนอื่นกล่าวหาว่าเลวตามที่ผู้เขียนได้กำหนดไว้ ดังตัวอย่าง

“เคยคิดมาแล้วเป็นสิบๆ ครั้ง แต่ต้องพ่ายแพ้กับความเป็นจริง จะเริ่มต้นชีวิตที่แห่งไหน อย่างไร มีดมีดแปดด้าน ครั้นจะเหวี่ยงนางสมทรงออกนอกทางชีวิตเฝ้าใช้ว่าไม่เคยคิดมาก่อน มันเป็นกรรมเป็นเวร เคยทำเวรกรรมไว้เมื่อใดกันเล่า ชีวิตนี้เกิดมาปลาซึกตัวไม่เคยฆ่า เงินสักเพื่องไม่เคยลักขโมยใคร ลูกเมียใครก็ไม่เคยไปเสพสม พุดจาหลอกหลวงไม่เคยเอ่ย สุรายาเมานั้นน้อยกว่าแต่กินเลย มองยังไม่อยากมอง ศีลห้าข้อนี้ถือประพุดิตมาตลอด แล้วทำไมถึงต้องรับเวรรับกรรมหรือว่าเป็นมาแต่ปางก่อน” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 59-60)

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า ฝึก รับกรรมที่ไม่ได้ก่อ เป็นคนเลวเพราะคนอื่นยัดเยียดข้อหาให้ ในที่สุดฝึกต้องกลายเป็นคนชั่วเลว ชาติความน่าเชื่อถือจากผู้อื่น เพราะสังคมมักซ้ำเติมคนอื่นและบีบบังคับให้ฝึกต้องเป็นเช่นนั้น

นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงกลวิธีการนำเสนอปัญหาความขัดแย้งของตัวละครโดยกำหนดให้ตัวละครเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพราะความโลภและความหลงในลาภ ยศ สรรเสริญ จนทำให้ตัวเองถลำเข้าสู่ความหลงผิด เห็นแก่ตัวจนไร้คุณธรรมและไร้มนุษยธรรม เพราะคิดว่าการทำความสำเร็จของตัวเองไม่มีใครรับรู้จึงไม่เกรงกลัวต่อผลของความชั่ว ดังตัวอย่าง

“งานศพเช่นนี้ไม่ใช่งานที่แกล้งหวังไว้ ศพของฝึกไม่ใช่เอามาทำเช่นนี้ไม่ใช่เอามาทำเพื่อทดลองเตาเผา มันควรเป็นศพที่จัดการทำอย่างศพคนอื่น อย่างงานศพที่แท้จริงถึงจะไม่ใหญ่โตก็ขอให้ทำตามประเพณีที่เคยทำกันมา ทำเพื่อส่งดวงวิญญาณ แ่บุญแก่ผู้คนที่ไปให้ฝึก ไม่ใช่เอามาลองเผาเป็นหมูเป็นหมาเช่นนี้ ลุงไข่เฝ้าเสียใจอยู่ว่า แก่ได้เลือกงานจัดการศพฝึกผิดไปเสียแล้ว แต่ก็สายเกินกว่าจะแก้ไขได้ สิ่งหนึ่งที่ได้รู้กับตัวเองในวันนี้ก็คือ ได้มองเห็นครุใหญ่อย่างทะลุปรุโปร่ง ได้มองเห็นธาตุแท้ของคนคนนี้ เพิ่งรู้ว่างานนี้ได้ถูกวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว และก็สำเร็จตามขั้นตอนทุกประการ ที่เจ็บช้ำมากที่สุด ก็ตรงที่แกล้งเป็นเครื่องมือด้วยโดยไม่รู้ตัวเลยแต่จะบอกกับใครเล่า ใครเล่าจะยอมรับฟังเหตุผลของแกเพราะว่าการกระทำของครุใหญ่ในครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องเสียหาย มันเป็นผลประโยชน์ร่วมของส่วนรวม” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 333-334)

จากตัวอย่างผู้เขียนกำหนดบทบาทให้ตัวละครคือ ครุใหญ่ ซึ่งภาพเดิมครุใหญ่เป็นคนดีของสังคมและชาวบ้านก็ให้ความเคารพนับถือ มีน้ำใจคอยช่วยเหลือและอุปถัมภ์ฝึกตลอดมา แต่แล้วครุใหญ่เองที่กลายเป็นคนโกงเงินของฝึก และยังหาประโยชน์จากศพของฝึกเพื่อเกียรติยศ ชื่อเสียงของตนเองโดยไม่รู้สึกละอายใจเพราะคิดว่าคงไม่มีใครรับรู้ความชั่วของตน แต่ความจริงก็ยังมีคนที่สามารถรับรู้ถึงความชั่วของครุใหญ่ผู้นั้นคือ สิบห่อเฒ่านั่นเอง

จากการศึกษากลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งผ่านตัวละครในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา พบว่าผู้เขียนกำหนดให้ตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงบทบาทและพฤติกรรมจากภาพลักษณ์ที่ดีเปลี่ยนเป็นไม่ดีทั้งที่เกิดขึ้นจาก

การกระทำของตัวเองคือครูใหญ่และเพราะความเข้าใจผิดของตัวเองคือฟัก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวเองดังกล่าวนำมาสู่ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับผู้อื่นและสังคมทำให้ไม่ได้รับความเคารพนับถือและถูกดูหมิ่นดูแคลน

3. กลวิธีการนำเสนอผ่านบทสนทนา (Dialogue)

กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครผ่านบทสนทนาในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา ผู้เขียนแสดงการโต้ตอบกันของตัวละครซึ่งเป็นรูปแบบของการเล่าเรื่องให้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและบทสนทนายังบ่งบอกถึงลักษณะนิสัย รวมทั้งแนวคิดและพฤติกรรมของตัวละครอีกด้วยเพราะตัวละครจะแสดงความรู้สึกและเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงผ่านบทสนทนาทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าตัวละครได้เฉลยสิ่งที่ตนเองคิดและกำลังทำออกมาผ่านบทสนทนานั้นเอง ดังตัวอย่าง

“ไม่มี ไม่เห็นมีสมมุติแก่ว่า เอ๊ แกฝากฉันไว้แน่หรือ คิดดูให้ตึนะ ไม่เอาน่า เมาแล้วก็กลับไปนอนเถอะ อย่าน่าล้อฉันเล่นเลย ฉันไม่ค่อยมีเวลา” ครูใหญ่ยังคงพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ จริงจังและไม่มีท่าทางล้อเล่นกับฟักเลย ฟักใจสั้น เขาอ่อน รู้สึกหมกหมัวกับเงินของเขาที่ฝากไว้ แต่อีกใจยังคิดอยู่ว่า ไม่จริง ไม่จริง เป็นไปไม่ได้ที่ครูใหญ่จะโกงกู “โธ่ อย่าน่าล้อผมเล่นเลยครับครูใหญ่ เอามาให้ผมเถอะครับ ผมจะได้รับกลับ” น้ำเสียงของฟักฟังคล้ายกับอ้อนวอนขอ “ฉันจะล้อแกเล่นทำไม เสียเวลาฉัน” สีหน้าครูใหญ่เคร่งขรึม ฟักคิดว่ามันซึกไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว ครูใหญ่คงคิดไม่ซื่อกับเงินของเขาแน่ “ครูจะโกงผมหรือะ” ฟักถามเสียงจริงจังขึ้นมาบ้าง “อ้าว พูดให้สว่นนายฟัก ทำไมปากพล่อยอย่างนี้ละ ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่เคยรับฝากเงินแกไว้ นี่ฉันเห็นว่าแกมานะ ถึงได้ใจเย็นกับแกอยู่ เอาละ ถ้าไม่มีธุระอื่นก็ไปได้แล้ว ทีหลังอย่าเอาเรื่องบ้าๆ อย่างนี้มาล้อฉันเล่นอีก ฉันไม่ชอบจำเอาไว้” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 252)

จากตัวอย่างเป็นบทสนทนายาระหว่างครูใหญ่กับฟัก เนื่องจากฟักได้ทวงถามเงินที่ตนเองได้ฝากไว้กับครูใหญ่แต่ครูใหญ่กลับปฏิเสธว่าไม่เคยได้รับฝากเงินจากฟักเลยทั้งที่ครูใหญ่เป็นผู้รับฝากเงินและดูแลเงินของฟักมาตลอดทำให้ฟักโมโหและโกรธครูใหญ่ที่โกงเอาเงินของตนเองไปอย่างไม่ละอายใจ ฟักจึงแสดงน้ำเสียงไม่พอใจต่อครูใหญ่และครูใหญ่เองก็แสดงความไม่พอใจด้วยเช่นกันพร้อมยังแสดงอำนาจด้วยการสั่งห้ามฟักพูดถึงเรื่องฝากเงินไว้กับตนเองอีกด้วย จากบทสนทนาผู้เขียนได้เปิดเผยตัวจริงของครูใหญ่ว่าแท้จริงแล้วเป็นคนไม่ซื่อตรงและคอยเอาเปรียบและหาประโยชน์จากฟักมาตลอด

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้นำเสนอบทสนทนาของตัวละครซึ่งเป็นการเล่าเรื่องเพื่อให้อ่านได้ทราบถึงพฤติกรรมของตัวละครโดยการเล่าของตัวละครอื่นซึ่งนับเป็นวิธีการดำเนินเรื่องของนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา และเป็นกลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งผ่านบทสนทนาของตัวละคร ดังตัวอย่าง

“มันติดลิ๊กซะแล้ว” “สงสัยอันนี้มันเป็นฮิสทีเรีย มันชอบยืมให้ผู้ชาย” “ก็ไอ้ฟักมันเคยเสียที่ไหนเล่า กินเข้าไปทีเลยติดใจ” “ไอ้ห่า เป็นกูทำไมลงหรือกะ เมียพ่อตัวเองแท้ๆ” “ไม่ใช่แม่มันนี่” “นั่นแหละ ยังไงๆ กูก็ไม่เอา อย่างน้อยก็ควรกลัวผีพ่อมันมั้ง ศพยังไม่ได้เผาเลย” “ลุงแป้นพลอยช่วยไปด้วย ได้ดูหนังมัยยะ” “ดูกะผี จะแพ้นกบาลมันอยู่แล้ว” “บาบนะ ไปตีมันตอนนั้น คนกำลังมีความสุข” “ไอ้ฟักนี่ตอนบวชไม่เห็นแววมั่นจะมาทางนี้เลยเนอะ” “ของอย่างนี้ว่าได้ที่ไหนเล่า มันไม่แน่หรือ” “ไม่รู้สวนคนอื่นโดนบ้างหรือเปล่า ไม่มีใครจับได้” “นั่นนะสิ ไอ้ห่า ซักก็เคยจ้างมัน” “แปลกกะ ในบ้านในช่องก็มี ไม่น่าจะมาทำประเจิดประเจ้ออย่างนี้” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 57-58)

จากตัวอย่างบทสนทนาของตัวละครที่เล่าถึงพฤติกรรมที่น่าอับอายและน่าบัดสีของฟักกับแม่เลี้ยงตามความเชื่อและเข้าใจของชาวบ้านเป็นการแสดงความรู้สึกของตัวละครอื่นๆ ต่อพฤติกรรมที่ฟักได้กระทำและแสดงออก นอกจากนี้บทสนทนาดังกล่าวยังแสดงน้ำเสียงของตัวละครอื่นที่มีความเกลียดชัง ดูหมิ่นเหยียดหยามฟักเพิ่มมากขึ้นซึ่งผู้เขียนเลือกใช้บทสนทนาของตัวละครแทนการบรรยายหรือเล่าเรื่อง

จากการศึกษากลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครผ่านบทสนทนาในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา พบว่าผู้เขียนใช้บทสนทนาเล่าถึงพฤติกรรมกระทำของตัวละครและลักษณะนิสัยของตัวละคร รวมถึงบทสนทนาที่แสดงความดูหมิ่นเกลียดชังและในเชิงตำหนิต่อพฤติกรรมของตัวละครซึ่งเป็นรูปแบบการดำเนินเรื่อง

4. กลวิธีการนำเสนอผ่านแก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่อง คือ สารสำคัญที่แฝงอยู่ในเหตุการณ์ของเรื่องซึ่งผู้เขียนต้องการบอกถึงที่เป็นความจริงเกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมโดยยึดถือตามวิถีชีวิตและความคุ้นเคยของมนุษย์เป็นหลักอ้างอิง กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครผ่านแก่นเรื่องในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา ผู้เขียนพยายามแสดงความคิดเห็นของตนเองผ่านแก่นเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะบอกว่าบทสรุปของเรื่องหรือเรื่องราวชีวิตของตัวละครดำเนินไปตามวิถีของการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมซึ่งเป็นที่ยอมรับและถือปฏิบัติกันต่อๆ มาตามความคิดของคนส่วนใหญ่ในสังคม ดังตัวอย่าง

“ยังไม่ทันป้าย ข่าวการตายของฟักก็กระจายฟุ้งอยู่ทั่วตำบล เรื่องราวในทางความชั่วได้ถูกขุดคุ้ยขึ้นมา พุดกันอีกไม่มีจบสิ้นและดูเหมือนว่าข่าวการตายของฟักไม่ได้นำมาซึ่งความอาลัยอาวรณ์ ความเศร้าเสียใจมาสู่ผู้ที่ได้รับฟังเลย มันนำมาซึ่งความยินดีปรีดาสำหรับคนหลายๆ คนฟักตายแล้ว เขาจึงไม่รู้ว่ามีใครๆ พากันพุดถึงเขาอย่างไร เขาจึงไม่ทราบว่ามีคนใดที่โกงเงินของเขาไปนั้นกลับมีชื่อเสียงเกียรติคุณเพิ่มพูนมากขึ้น เขาจึงไม่รู้ว่าศพของเขาได้ตกเป็นเครื่องมือหาเสียงให้กับคนที่เขาเกลียดชัง ในเรื่องชั่วช้าของฟักที่พุดคุ้ยกันนั้นมีความผิดของครูใหญ่ปรากฏอยู่ด้วยในการสนทนาแต่ละครั้ง พวกเขาพากันยกย่องครูใหญ่ว่าเป็นคนดี ไม่มีจิตใจพยาบาทอาฆาตแค้นใคร แม้ว่าไอ้ฟักจะเคยด่า เคยประจาน ป้ายร้ายป้ายสีสารพัด แต่ครูใหญ่ก็ไม่เคยโกรธเคือง ไม่เคยถือมาเป็นอารมณ์ ดุสิพอไอ้ฟักตาย ครูใหญ่ยังมีเมตตาเผาศพให้มันอีก ถ้าครูใหญ่ไม่รับปากจะเผาให้มันก็คงต้องนอนแหงอยู่ในป่าช้า ไม่ได้ผุดได้เกิด ฟักจะรู้ไหมว่า ดวงวิญญาณของเขาก็เป็นหนี้ครูใหญ่อยู่” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 320-321)

ผู้เขียนพยายามสะท้อนความคิดและความเชื่อของคนในสังคมที่มีกบถยกย่องคนมีเกียรติ มียศถาบรรดาศักดิ์หรือมีตำแหน่งหน้าที่การงานในสังคมเป็นที่เชิดหน้าชูตาแก่ตนเองและวงศ์ตระกูลและในขณะที่เดียวกันก็พยายามซ้ำเติมคนที่ขาดโอกาสในสังคมหรือเพียงเพราะบุคคลนั้นเป็นชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น เช่นครูใหญ่ที่โกงเงินของฟักไปโดยไม่ละอายต่อสิ่งที่ตนเองกระทำแต่ชาวบ้านกลับยกย่องครูใหญ่ในด้านที่ตนได้เห็นและเชื่อเท่านั้นส่วนฟักกลับเป็นคนผิดที่กล่าวหาว่าครูใหญ่โกงเงินของตนไปเพราะชาวบ้านไม่เชื่อว่าฟักจะมีเงินจำนวนมากฝากเก็บไว้กับครูใหญ่ เพราะคิดว่าครูใหญ่ซึ่งเป็นคนดีจะไม่โกหกและเอาเปรียบใคร

นอกจากนี้ผู้เขียนได้แสดงกลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งผ่านแก่นเรื่องโดยพยายามบอกถึงผลของการกระทำที่ตัวละครได้รับว่าส่วนหนึ่งเกิดขึ้นมาจากผลกรรมที่ตัวละครคือฟักได้เคยกระทำมาจึงต้องมารับผลกรรมที่โหดร้ายและน่าเวทนาอย่างที่สุด ดังตัวอย่าง

“พวกชาวบ้านที่ยืนมองดูต่างได้พูดคุยกันถึงเรื่องหนหลัง เรื่องของการประพฤติผิดล่วงประเวณีกับเมีย พ่อและพวกเขาได้โทษกันว่า มันเป็นเรื่องของกรรมตามทัน พวกเขาตั้งข้อสงสัยกันว่า ใ้พิกนั้นได้ตายอย่างน่าอนาถ ส่วนอีสมทรงก็เกิดคลุ้มคลั่งขึ้นมา กรรม มันเป็นกรรมที่ตามทันตาเห็น เมื่อรถล้มตาแล้ว บางคนต่างแยกย้ายกันกลับกลับด้วยความปลอดภัย” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 327)

จากตัวอย่างเมื่อพิกเสียชีวิตลงอย่างน่าอนาถโดยไร้ญาติและไม่มีใครเหลียวแลชาวบ้านต่างเชื่อและลงความเห็นกันว่าเป็นเพราะผลของกรรมชั่วที่พิกได้ทำผิดศีลธรรมที่ประพฤติผิดประเวณีโดยได้แม่เลี้ยงของตนเองเป็นเมีย ส่วนอีสมทรงเองก็ได้รับกรรมเช่นกันเพราะกลายเป็นคนเสียสติควบคุมตัวเองไม่ได้ โดยผู้เขียนพยายามให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นกับพิกตั้งแต่ต้นจนถึงเสียชีวิตเป็นเพราะกรรม ที่ทำให้ชีวิตของพิกพบความล้มเหลวเป็นที่ดูหมิ่นเกลียดชังของชาวบ้านและสุดท้ายเสียชีวิตอย่างคนอนาถ

จากการศึกษาทฤษฎีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครผ่านแก่นเรื่องในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา พบว่าผู้เขียนแสดงแนวคิดเรื่อง กรรม ว่าเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ชีวิตของตัวละครคือ พิก ต้องประสบกับชะตากรรมที่น่าสงสารและสุดท้ายต้องเสียชีวิตอย่างอนาถไร้คนสงสารและเห็นใจซึ่งทั้งหมดเป็นผลที่เกิดขึ้นจากผลกรรมที่เคยได้กระทำไว้

5. กลวิธีการนำเสนอผ่านน้ำเสียงของผู้แต่ง (Tone of the Author)

น้ำเสียงของผู้แต่ง คือ ทศนคติของผู้เขียนที่ต้องการสื่อสารประเด็นสำคัญที่ปรากฏในนวนิยายให้ผู้อ่านได้รู้ว่าผู้เขียนต้องการสื่อแนวคิดใดในการนำเสนอหรือผู้เขียนได้แฝงแง่คิดและแนวปฏิบัติของมนุษย์ในสังคมอย่างไรบ้างผ่านการบรรยายหรือการเล่าเรื่อง ดังตัวอย่าง

“วัดเป็นเสมือนศูนย์รวมของผู้คนในตำบลแห่งนี้ ลูกเกิดก็ต้องมาวัด ให้หลวงพ่อดังชื่อให้ตามวันเดือนปีของเด็กที่เกิดเพื่อให้เป็นสิริมงคลกับตัวลูก ส่วนพวกที่มีลูกหลานอายุครบวาก็ต้องมาบวชที่วัด จำพรรษาอยู่ที่วัดแน่นอนคนตายก็ต้องเอาศพมาเผากันที่วัด ใครจะพบปะสังสรรค์ กำนันจะประชุมลูกบ้านต่างต้องมาที่วัด เจ้าหน้าที่จากอำเภอจะมาทำบัตรประจำตัวให้ประชาชนก็ต้องมาทำที่วัด หมอจะฉีดวัคซีนป้องกันโรคร้ายระบาดก็นัดชาวบ้านมาฉีดที่วัด ผู้เฒ่าผู้แก่มาทำบุญถือศีลก็มาทำที่วัด ตำรวจจากโรงพักมาตามสืบจับผู้ร้ายก็แวะถามที่วัดทุกๆ คนต่างมีจุดรวมและยึดมั่นกันอยู่ที่วัด” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 11-12)

ผู้เขียนได้แสดงทัศนคติว่าวัดคือจุดศูนย์กลางที่สำคัญและมีบทบาทต่อชาวบ้านอย่างมากไม่ว่าชาวบ้านจะมีความสุขหรือความทุกข์หรือกระทำกิจกรรมใดๆก็ตามตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเสียชีวิตจะต้องมีความเกี่ยวข้องกับวัดหรือพระสงฆ์ทุกครั้งเพราะวัดคือศูนย์รวมใจที่ทุกคนจะคิดถึงซึ่งอาจจะเกิดจากความเคารพหรือเพราะว่าวัดคือที่ยึดเหนี่ยวจิตใจที่สำคัญของชาวบ้าน

นอกจากนี้กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครผ่านผู้เขียนยังแสดงทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อของชาวบ้านเรื่องความไม่เหมาะสมหรือเรื่องบัดสีบัดเล็งในการแสดงออกทางเพศของมนุษย์เพราะเรื่องเพศนับว่าเป็นสิ่งน่าละอาย น่ารังเกียจไม่ควรแสดงออกอย่างเปิดเผยหรือแสดงออกในสถานที่ที่ไม่มิดชิด ดังตัวอย่าง

“ไอระยา มึงจะขึ้นข้างลงมาที่ไหนก็ไป ในบ้านในช่องมึงก็มี อยากนักร้าทำไมไม่ทำกันที่บ้านก่อนละ เสือกจะมาทำกันในสวนกู ไม่อายผู้เฒ่าคน ก้อยผีสังเทวดาบ้าง โธ่ตาฟังข้าก่อน นังนี้มันคลั่งอะไรไม่รู้ ข้าจะใส่ผ้าถุงให้มันไม่ได้ทำอย่างที่ว่า อย่าพูดเลยไอ้พิก เสร็จแล้วนะมึง มึงถึงได้ใส่ให้ไป ไปทั้งคู่เลย แกวตตะพดขึ้นจากดินชี้ทางให้ออกจากสวน ตาฟังข้า แม้ว่าเจ้าความจริงมาวางไว้ตรงหน้าให้สองตายายเห็น แต่ความจริงก็ไม่สามารถลบล้างความเชื่อที่ตาแป้นและยายสายมีต่อภาพที่เห็นกับตาเมื่อสักครู่นี้ได้ ยิ่งอธิบายก็กลายเป็นยิ่งแก้ตัวเพื่อปกปิดความผิด หมดปัญญาแก้ไขความเข้าใจได้ เขาจึงเดินเรื่องหงอยออกจากสวน กลางแดดร้อนเปรี้ยงยาม

บาย สองวันต่อมาตาแป้นได้นิมนต์พระมาสวดทำบุญที่บ้าน นัยว่าเป็นการทำบุญล้างชวยที่ไอ้ฟักกับอีสมทรงมาทำบัตสีเอาไว้ในสวน” (ชาติ กอบจิตติ, หน้า 56-57)

จากตัวอย่างผู้เขียนแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องเพศว่าเป็นต้นเหตุของความเสื่อมซึ่งตัวละครคือฟัก ประสบความล้มเหลวในชีวิตเพราะชาวบ้านเข้าใจว่าฟักได้แม่เลี้ยงเป็นเมียจึงพากันรังเกียจและคนใกล้ชิดก็ค่อยๆ ถอยห่างออกจากชีวิตของฟักจนในที่สุดไม่มีใครยอมคบหาเป็นเพื่อนกับฟัก และนอกจากนี้เพราะความเข้าใจผิดว่าฟักมีเพศสัมพันธ์กับมายสมทรงในสวนของตนเองในเวลาตอนกลางวัน ตาแป้นและยายสายกล้วจะทำให้ตนเองโชคไม่ดีและเกิดสิ่งอัปมงคลขึ้นต่อตนเองและครอบครัวจึงนิมนต์พระมาทำบุญที่บ้านเพื่อสะเดาะเคราะห์และขับไล่สิ่งอัปมงคลให้หมดไปตามความเชื่อของคนไทยแสดงให้เห็นถึงการปลุกฝังเรื่องความเชื่อที่กลายเป็นสิ่งมีอิทธิพลในการดำรงชีวิตของชาวบ้านอย่างไม่สามารถแยกออกจากกันได้

จากการศึกษาทฤษฎีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครผ่านน้ำเสียงของผู้แต่งในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา พบว่าผู้เขียนแสดงความคิดเห็นเรื่องเพศว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรแสดงออกในที่สาธารณะเพราะไม่เหมาะสมและการประพฤติดีประเวณีก็เป็นสิ่งน่ารังเกียจ ผู้ที่ลุ่มหลงในกามารมณ์มักได้รับความเสื่อมทั้งทรัพย์สินสมบัติและเกียรติยศชื่อเสียง ทำให้ชีวิตต้องประสบกับความพินาศล้มเหลว

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยปรับแนวคิดและทฤษฎีความขัดแย้งจากผลการศึกษาค้นคว้าของทั้งนักทฤษฎีชาวต่างประเทศและชาวไทย โดยได้นำทฤษฎีความขัดแย้งของ ราล์ฟ ดาห์ เรนดอร์ฟ (Dahrendorf, Ralf., 1959) และกรอบแนวคิดของ กุทลาบ มัลลิกะมาส (2522) เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยได้นำทฤษฎีดังกล่าวมาศึกษามูลเหตุและลักษณะความขัดแย้งที่มีปรากฏในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา อย่างละเอียดและศึกษาทฤษฎีการนำเสนอความขัดแย้งโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีของเจือ สตะเวทิน (2517) คือวิธีการทางภาษาการประพันธ์ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา แก่นเรื่องและน้ำเสียงของผู้แต่ง ผลการศึกษาพบว่า

ทฤษฎีการนำเสนอปัญหาความขัดแย้งของตัวละครในนวนิยายเรื่อง คำพิพากษา ผู้เขียนใช้กลวิธีการนำเสนอปัญหาความขัดแย้งของตัวละครทางโครงเรื่องซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักในการดำเนินเรื่องโดยกำหนดให้ความขัดแย้งเกิดขึ้นผ่านโครงเรื่องเพื่อเล่ารายละเอียดเหตุการณ์ของเรื่องให้ดำเนินไปได้และนอกจากนี้ ยังใช้กลวิธีการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครผ่านประเด็นต่างๆ อีกคือ กลวิธีการนำเสนอผ่านตัวละคร กลวิธีการนำเสนอผ่านบทสนทนา กลวิธีการนำเสนอผ่านแก่นเรื่องและกลวิธีการนำเสนอผ่านน้ำเสียงของผู้แต่ง ซึ่งกลวิธีการนำเสนอปัญหาความขัดแย้งเหล่านี้สามารถทำให้เห็นความขัดแย้งของตัวละครกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจนและมีความสมจริงตามธรรมชาติการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมที่จะต้องต่อสู้และเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบข้างให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสมบูรณ์

นวนิยายเรื่องคำพิพากษาผู้เขียนได้สร้างโครงเรื่องให้เกิดความขัดแย้งต่อตัวละครเอกของเรื่องคือ ฟัก ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความลำบากและการสูญเสียความดีงาม ความเคารพนับถือและกลายเป็นความล้มเหลวในการดำเนินชีวิตของ ฟัก เพราะถูกกำหนดบทบาทโดยผู้เขียนอย่างชัดเจนว่าจะให้เป็นอย่างไร ซึ่งฟักถูกกำหนดให้เป็นคนดี ไร้เดียงสาต่อเรื่องเพศแต่ชีวิตกลับล้มเหลวเพราะความเข้าใจผิดของชาวบ้านเพราะสังคมไทยยังยกย่องนับถือและเชื่อคำพูดของคนมีฐานะและมีเกียรติมากกว่าชาวบ้านธรรมดาและความล้มเหลวในชีวิตของฟักเกิดขึ้นจากกรรมเป็นสิ่งที่กำหนดไว้และนอกจากนี้ผู้แต่งได้แสดงความคิดเห็นเรื่องเพศว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรแสดงออกในที่สาธารณะ ผู้ที่ลุ่มหลงในกามารมณ์มักเสื่อมจากทรัพย์สินสมบัติและเกียรติยศชื่อเสียง

เอกสารอ้างอิง

- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2522). **วรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เจือ สตะเวทิน. (2517). **คติชาวบ้านไทย**. กรุงเทพฯ : สุทธิสารการพิมพ์.
- ชาติ กอบจิตติ. (2548). **คำพิพากษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 40). กรุงเทพฯ : สายส่งศึกษิต.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (ม.ล.). (2517). **วิเคราะห์วรรณคดีไทย**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ยุรฉัตร บุญสนิท. (2538). **วรรณวิจารณ์**. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2525). **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- Dahrendorf, R. (1959). **Class and class conflict in industrial society**. Stanford : Stanford University Press.